

statsfinansielle stilling i 1965-66, gjorde finansministeren nærmere rede for finanslovforslagets indhold og de overvejelser, der havde været lagt til grund ved dets udarbejdelse. Han sluttede dette afsnit af sin fremsættelsestale således:

„Finanspolitikken har i første halvdel af året 1965 ikke været tilstrækkelig effektiv. Tværtimod er der fra statsfinanserne udgået en ekspansiv virkning, men fra i sommer har finanspolitikken været strammere, både i kraft af de gennemførte afgiftsforhøjelser og den stigning i de direkte skatter, som skete ved overgangen til det nye skatteår. Den bremsende virkning, der i sommer udgik fra statsfinanserne, er imidlertid nu svækket og vil yderligere aftage i løbet af det næste halve år.

Der er tegn på, at det økonomiske klima er ændret og efterspørgelsespresset ved at lette, og dette skyldes altså ikke så meget statsfinanserne som den kreditstramning, der blev gennemført i forsommeren.

Der kan konstateres en vis, omend svag, tendens til større ledighed. Der er kun tale om små tal, og ledigheden er fortsat meget lav i sammenligning med årene forud for 1964. Den vedrører navnlig ufaglærte og hidrører hovedsagelig fra mindre bygge- og anlægsaktivitet. Mængden af byggeri under opførelse er fortsat meget stor, men der kan for de seneste måneder konstateres en ret kraftig nedgang i påbegyndelsen af nyt byggeri. Det er givet, at kreditstramningen spiller ind her.

Der kan også konstateres en afdæmpning i råvare- og maskinimporten, der vel bl. a. må søge sin forklaring i tilbageholdenhed med hensyn til lagerdannelse og investeringer i erhvervene.

Det videre forløb, for så vidt angår investeringerne — og navnlig boligbyggeri og kommunal bygge- og anlægsvirksomhed — vil i høj grad bero på, hvorledes kreditaftalerne mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne administreres. Såfremt der ikke snart sker en modernisering af kreditvilkårene, må man se i øjnene, at vi står over for en tendens til nedgang i investeringsaktiviteten, navnlig i boligbyggeriet. Da der samtidig er tendens til stigning i forbruget, er der altså tale om en vis omfordeling mellem forbrug og investering. Det vil naturligvis altid være diskutabelt, hvor balancen skal søges, og der kan argumenteres for, at investeringsniveauet var kommet vel højt op i forhold til opsparingen. Denne omfordeling bør dog efter regeringens opfattelse ikke føres så vidt, at der bliver tale om et direkte fald i de faste investeringer, og boligbyggeriet bør i hvert fald opretholdes på et niveau af ikke under 40.000 lejligheder pr. år.

Det er derfor regeringens opfattelse, at vi nærmer os det tidspunkt, hvor en vis lempelse af pengepolitikken er hensigtsmæssig, men at dette på den anden side kun vil være forsvarligt, såfremt der kan gennemføres en finanspolitik, der i hvert fald mindst giver dæk-